

4. v mezidobí_B

Drazí bratři a sestry! Pokud chce někdo učit druhé, musí to nejdříve sám ovládat. Co by to bylo za učitele, který by neovládal vlastní materii! Avšak když mluvíme o učitelích, nemáme na mysli jen pedagogy ve škole, ale i mnoho dalších, kteří jsou postaveni na místo těch, co učí. Když mluvíme o učitelích, nemáme na mysli jen vzdělance, kteří pomáhají rozvíjet intelektuální poznání. I rodiče jsou učiteli pro své děti. Nemusí mít skončenou vysokou školu, ale jsou nepostradatelnými učiteli. Rodiče mají být pro děti skutečnou autoritou čili vzorem v každodenním chování. Dítě musí vidět, že jeho otec a matka jsou čestní a stateční lidé.

Dnešní evangelium vypráví o Ježíši, který byl učitelem. Hlásal evangelium po celé zemi; mluvil o Boží lásce i o tom, že se přiblížilo Boží království. Ježíšova mise nespočívala jen v tom, aby odevzdal apoštolům a přes ně i nám nějaké informace o pravdách víry. Učil o nich a bylo to důležité. Nicméně Ježíš přichází, aby lidem přinesl nezkrasovaný obraz Boha; aby představil Boha, jeho i našeho Nebeského Otce takového, jaký je. A o tom nesvědčil jen tehdy, když o něm výslovně mluvil. O Bohu mluvil svým životem v každém okamžiku dne; tehdy když se modlil a ostatní ho pozorovali; tehdy když jedl u stolu spolu s ostatními; když vytrvale putoval krajinou; každý jeho rozhovor vydával svědectví o Bohu Otci. Jinak řečeno: Ježíš byl učitelem; ale jeho učení mělo moc, bylo věrohodné a kdo se ho rozhodl následovat, věděl, že udělal dobře.

Evangelista sv. Marek dává do protikladu Ježíšovo učení a učení zákoníků. Zákoníci byli velmi vzdělaní lidé, dokonale znali Mojžíšův zákon, uměli ho interpretovat, a přesto nebylo možné o nich říci, že jejich učení má moc. Problém zákoníků se někdy zjednodušeně redukuje na tvrzení, že nežili podle toho, co hlásali. A je to pravda. Na druhé straně byli pouze lidmi poznamenanými dědičným hříchem. I my z vlastní zkušenosti víme, že žít podle Božího zákona v každém okamžiku dne vůbec není jednoduché. V tomto smyslu lze chápat i slabosti zákoníků. Jejich problém, pro který je dávali do protikladu k Ježíši neležel jen v tom, že On byl Božím Synem a oni pouze lidmi, kteří prostě nikdy nejsou uzpůsobeni, aby mohli žít stoprocentně podle Božího slova; ale v tom, že oni si tuto přirozenou lidskou slabost nikdy nepřiznali. Oni nebyli stoprocentní, ale považovali se za stoprocentní. Chyběla jim pokora, či náznak sebereflexe. Proto ve srovnání s Ježíšem působili velmi nevěrohodně. A On vypadal jako ten, jehož učení má moc.

Drazí bratři a sestry! I my potřebujeme být důvěryhodnými svědky. Učitel ve škole musí ovládat vlastní materii, aby ho žáci jako učitele respektovali. Rodič potřebuje být v očích svých dětí hodnověrným svědkem; aby viděly, že nejen přikazuje, nařizuje, ale i sám koná. Veřejný činitel musí být věrohodným svědkem v očích veřejnosti. Může mít nejlepší nápady, ale pokud u něj existuje podezření z rozkrádání veřejného majetku, nezákonného obohacování se, či jiné vážné charakterové přešlapy, kdo mu uvěří? Kněz musí být důvěryhodným svědkem evangelia v očích věřících. Mohl by kázat, vyzývat, kárat, povzbuzovat, ale pokud by sám se neusiloval žít podle toho, co káže, lidé by to rychle vycítili a přestali by mu důvěřovat.

Drazí bratři a sestry! Ježíš učil v Kafarnaum v synagoze jako ten, kdo má moc. A lidé ten rozdíl mezi ním a zákoníky rychle postřehli. Nikdo z nás se nemůže rovnat Boží dokonalosti. Všichni však můžeme vydávat v prostředí, kde žijeme, svědectví křesťanského života, které nás v Božích očích i v očích lidí udělá věrohodnými svědky. Takové svědectví nese v sobě velkou vnitřní sílu. Možná hned nepřivede lidi kolem nás k radikální změně života. Určitě se však nad tímto svědectvím alespoň zamyslí. Abychom však byli hodnověrnými svědky evangelia před světem, buďme nimi nejprve tam, kde žijeme: v rodině, ve škole, v práci či ve farnosti. Tak se bude v našem okolí šířit Boží království. Amen.